

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **KONREO, v. o. s.**, Dobrovského 1310/64, Brno, insolvenční správkyně společnosti FAU s. r. o., Pekařská 1639/79a, Opava, zast. advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem, Českobratrská 1403/2, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018, č. j. 32491/18/5100-41453-711400, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2023, č. j. 29 Af 119/2018-64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Specializovaný finanční úřad (dále jen „správce daně“) vydal vůči společnosti FAU s. r. o. (dále také „FAU“) dne 23. 9. 2016 šest zajišťovacích příkazů na dosud nestanovenou daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen až říjen 2013. Odvolání, které žalobkyně proti těmto zajišťovacím příkazům podala, žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016.

[2] Dne 23. 9. 2016 správce daně také vydal za účelem vymožení povinností uložených žalobkyni zajišťovacími příkazy šest exekučních příkazů.

[3] Dne 14. 12. 2016 Krajský soud v Ostravě usnesením čj. KSOS 39 INS 23265/2016-A53 zjistil úpadek žalobkyně a prohlásil konkurz na její majetek.

[4] Správce daně pak dne 7. 2. 2017 vydal šest dodatečných platebních výměrů na DPH za zdaňovací období květen až říjen 2013. Výše stanovené daně (217 986 786 Kč) odpovídala částce, k jejíž úhradě byla žalobkyně vyzvána zajišťovacími příkazy. Splatnost doměřené daně byla stanovena k okamžiku jejich doručení daňovému subjektu, tj. žalobkyni. Té byly dodatečné platební výměry doručeny dne 7. 2. 2017. Odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 9. 2017. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 7. 2022, čj. 29 Af 92/2017-201. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je u NSS vedeno pod sp. zn. 6 Afs 255/2022.

[5] Proti zajišťovacím příkazům podala žalobkyně žalobu, které Krajský soud v Ostravě vyhověl rozsudkem ze dne 14. 6. 2017, čj. 22 Af 9/2017-84, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2016 a všechny zajišťovací příkazy. Tento rozsudek by žalovanému doručen dne 4. 7. 2017.

[6] Správce daně následně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2017 rozhodl, že žalobkyni náleží úrok z neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, v celkové výši 6 287 006 Kč. Předmětem úročení byla částka vymožená na základě daných (posléze zrušených) zajišťovacích příkazů. Proti tomuto rozhodnutí správce daně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2018 zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[7] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou nyní napadeným rozsudkem krajský soud zamítl.

[8] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že žalobkyně neměla ke dni 7. 2. 2017, kdy došlo k vydání dodatečných platebních výměrů na DPH, vůči správci daně žádný splatný daňový nedoplatek, na který by mohl být převeden přeplatek. V těchto dodatečných platebních výměrech byla totiž (vzhledem k tomu, že ve smyslu § 168 odst. 4 daňového řádu byla daň v daném okamžiku zajištěna zajišťovacími příkazy) ve výroku stanovena splatnost doměřené daně tak, že je splatná *„v souladu s § 168 odst. 4 a § 251 odst. 3 daňového řádu ihned po doručení tohoto platebního výměru“*. Takto výslovně stanovenou splatností byly s ohledem na presumpci správnosti správních aktů vázány jak finanční orgány v souvisejících řízeních podle § 99 odst. 1 daňového řádu, tak krajský soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s.

[9] Na uvedeném podle názoru krajského soudu nic nemění, že následně zajišťovací příkazy Krajský soud v Ostravě zrušil, ani to, že NSS v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Afs 399/2017-26, č. 3735/2018 Sb. NSS (*AB CHEMITRANS*), vyložil § 168 odst. 4 daňového řádu tak, že následně stanovená daň může být splatná nejdříve dnem jejího pravomocného stanovení. Ke změně určení splatnosti doměřené daně mohlo dojít pouze v řízení o odvolání, odvolání žalobkyně však byla zamítnuta. Žalobkyně sice proti rozhodnutím žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům brojila žalobou, ta však neobsahovala žádný žalobní bod týkající se určení splatnosti doměřené daně. Krajský

soud ji zamítl rozsudkem ze dne 1. 7. 2022, čj. 29 Af 92/2017-201 (ten je nyní přezkoumáván v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Afs 255/2022). Ačkoliv dle právního názoru vyjádřeného v rozsudku ve věci *AB CHEMITRANS* byla splatnost doměřené daně v platebních výměrech stanovena v rozporu se zákonem, nejedná se o takovou vadu, k níž by mohl soud v tehdejším řízení přihlédnout z úřední povinnosti. V tomto řízení pak vadu již zohlednit nelze.

[10] Podle názoru krajského soudu skutečnost, že zajišťovací příkazy byly shledány nezákonnými, nebrání využití prostředků vymožených na jejich podkladě na úhradu daňových nedoplatků dlužníka. Z § 254 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, plyne, že i v případě neoprávněného vymáhání zákonodárce počítal s vracením pouze *vratitelného* přeplatku. V nyní projednávané věci vymožené prostředky neprošly testem vratitelnosti, neboť žalobkyně měla splatné daňové povinnosti na doměřené DPH. Vratitelný přeplatek jí tudíž nevznikl.

[11] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku, že správce daně nebyl oprávněn po prohlášení konkursu na majetek žalobkyně dne 14. 12. 2016 převést ke dni 7. 2. 2017 nezákonně exekučně vymožené plnění na daňový nedoplatek na doměřenou DPH. Předmětem zajišťovacího a doměřovacího řízení byla daňová povinnost na DPH za zdaňovací období květen až říjen 2013, tedy daňová povinnost vznikla přede dnem účinnosti rozhodnutí o úpadku. Na věc byl proto aplikovatelný § 242 odst. 2 daňového řádu, který je speciálním ustanovením ve vztahu k obecným ustanovením o započtení pohledávek podle insolvenčního zákona. Nicméně, také podle § 140 insolvenčního zákona je navíc vzájemné započtení zásadně povoleno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[13] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že by stanovením splatnosti byly finanční orgány a krajský soud vázány podle § 99 odst. 1 daňového řádu a § 75 odst. 2 s. ř. s. V tomto směru není podstatné, zda nezákonnost stanovení splatnosti stěžovatelka výslovně namítala v řízení o odvolání proti dodatečným platebním výměrům, resp. v žalobě proti rozhodnutí o odvolání. Stanovení splatnosti totiž nebylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno, a proto mělo být k jeho nezákonnosti v řízení vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 29 Af 92/2017 přihlédnuto z úřední povinnosti.

[14] Podstata žalobní argumentace nadto v nynější věci nesměřovala proti nezákonným závěrům finančních orgánů ve vztahu k uvedení data splatnosti v dodatečných platebních výměrech, ale proti nezákonnému určení délky úročení úrokem z neoprávněného jednání správce daně. Stěžovatelka uvedla, že správce daně nemohl ke dni 7. 2. 2017 převést finanční prostředky na úhradu doměřované daňové povinnosti (resp. nemohl tohoto dne zahájit daňovou exekuci) na základě dodatečných platebních výměrů. Dodatečné platební výměry totiž dne 7. 2. 2017 správce daně jen vydal – k tomuto dni však nebyly pravomocné a nemohly být exekučním titulem. Finanční orgány tedy až do 26. 9. 2017 vedly nezákonně exekuci na základě nezákonných zajišťovacích příkazů. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že správce daně měl rozhodnout, že stěžovatelce náleží v souvislosti s nezákonným vymáháním na základě nezákonných zajišťovacích příkazů úrok z neoprávněného jednání

správce daně od okamžiku exekvování finančních prostředků až do dne nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů, tj. do 26. 9. 2017.

[15] Stěžovatelka dále namítla, že finanční orgány a krajský soud měly samy posoudit, zda správce daně zákonně využil vymožené prostředky k započtení na způsobilou pohledávku. Stěžovatelka má za to, že nikoliv, neboť nemohl vymožené prostředky započíst na úhradu nesplatné daně. Na tom nic nemění skutečnost, že dodatečné platební výměry na DPH následně nabyly právní moci, pochybení správce daně totiž nelze následně zhojit. Proti dodatečným platebním výběrům se stěžovatelka nadále brání (řízení vedené u NSS pod sp. zn. 6 Afs 255/2022), přičemž jí nelze vyčítat, že výslovně nenamítala nezákonnost stanovení splatnosti daně, neboť rozsudek ve věci *AB CHEMITRANS* byl vydán až poté, co stěžovatelka podala odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Jak také uvedl NSS v rozsudku ze dne 9. 5. 2023, čj. 4 Afs 42/2023-41, není na místě paběrkovat v argumentaci stěžovatelky. Úkolem stěžovatelky nebylo, aby byla před finančními orgány o několik procesních kroků napřed, a nemohla ani předpokládat zásadní průlom v rozhodovací praxi finančních orgánů.

[16] Stěžovatelka trvá na tom, že neprovedly-li daňové orgány započtení v souladu se zákonem, nemohly si nezákonně inkasované finanční prostředky ponechat a měly je vrátit stěžovatelce, neboť se jednalo o vratitelný přeplatek. Úvaha krajského soudu ohledně aplikace § 242 odst. 2 daňového řádu je proto také mylná. Není přitom sporné, že by mohlo dojít k započtení přeplatku i mimo insolvenční řízení. Muselo by se tak však stát zákonným postupem. To se však nestalo.

[17] Pro úplnost stěžovatelka uvedla, že v době vymáhání finančních prostředků na základě zajišťovacích příkazů měl správce daně vůči stěžovatelce také k dispozici pravomocné (avšak nezákonné) ručitelské výzvy. I pokud by však správce daně postupoval na základě těchto ručitelských výzev, učinil by tak stejně nezákonně. Rozhodnutí o odvolání stěžovatelky proti těmto ručitelským výzvám totiž před krajským soudem neobstálo. Krajský soud je zrušil rozsudkem ze dne 10. 2. 2023, čj. 29 Af 48/2020-276.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že údaj o splatnosti byl povinnou součástí výroků dodatečných platebních výměrů podle § 102 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Správce daně nezvolil za okamžik splatnosti daně jinou událost než stanovení daně, pouze za stanovení daně považoval již okamžik oznámení rozhodnutí, což byla do té doby běžná praxe. Nejednalo se tedy o svévolný či nahodilý postup, stěžovatelka nebyla ohledně splatnosti v jakékoliv nejistotě a nijak proti ní nebrojila. Nejednalo se ani o nepřezkoumatelný postup. Otázka splatnosti byla tudíž závazně vyřešena ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Protože splatnost doměřené daně byla stanovena v souladu se zákonem, není žádný důvod neaplikovat na věc § 242 odst. 2 daňového řádu, neboť přeplatek stěžovatelky nebyl vratitelný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] NSS předesílá, že již rozhodoval ve věci téže stěžovatelky zastoupené stejným advokátem (rozsudek ze dne 12. 1. 2024, čj. 9 Afs 123/2023-35). Tato věc se týkala *žádosti o vrácení přeplatku* podle § 155 odst. 2 daňového řádu, o níž rozhodl správce daně

rozhodnutím ze dne 25. 10. 2017. Správce daně pak podání stěžovatelky ze dne 4. 9. 2017 vyhodnotil jako námitku podle § 159 ve spojení s § 254 odst. 5 daňového řádu, a to proti převedení přeplatku, který měl žalobkyni vzniknout v důsledku nezákonně vedené daňové exekuce. Námitku následně zamítl rozhodnutím ze dne 14. 9. 2017. Žalovaný pak rozhodnutím 25. 7. 2018 zamítl odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí správce daně o námitce.

[21] NSS nevidí důvod, aby se v nynější věci odchýlil od rozsudku devátého senátu, který se týká týchž účastníků, téže problematiky a obdobných kasačních námitek. V této i nynější věci je zásadní spornou otázkou, zda stanovením splatnosti v dodatečných platebních výměrech byly finanční orgány a krajský soud vázány, či nikoli. Od zodpovězení této otázky se odvíjí existence vratitelného přeplatku a tedy rovněž existence úroku z neoprávněného jednání správce daně. Desátý senát proto z rozsudku devátého senátu vychází i v tomto případě, s jeho závěry se ztotožňuje a přebírá je. Ani stěžovatelka nesnáší žádné důvody, pro které by se měl NSS od své judikatury odchýlit.

[22] Stěžovatelka namítá, že žalovaný a krajský soud měli sami posoudit, zda byl přeplatek převeden na nedoplatek v souladu se zákonem, přičemž při svých úvahách nebyli vázáni stanovením splatnosti v dodatečných platebních výměrech ze dne 7. 2. 2017.

[23] NSS argumentaci stěžovatelky nemůže přisvědčit. Krajský soud a žalovaný za východisko svých úvah správně vzali zásadu presumpce správnosti správních aktů. NSS již v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS, uvedl, že „*právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej.*“

[24] Stěžovatelka v nyní projednávané věci namítala, že ke dni 7. 2. 2017, kdy správce daně vydal dané dodatečné platební výměry, neměla vůči správci daně žádný splatný daňový nedoplatek, na který by mohl být převeden přeplatek. Dodatečné platební výměry totiž dne 7. 2. 2017 správce daně jen vydal – k tomuto dni však nebyly pravomocné a nemohly být exekučním titulem. Správce daně měl tudíž rozhodnout, že stěžovatelce náleží v souvislosti s nezákonným vymáháním na základě nezákonných zajišťovacích příkazů úrok z neoprávněného jednání správce daně od okamžiku exekvování finančních prostředků až do dne nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů, tj. do 26. 9. 2017.

[25] NSS ovšem ve shodě s krajským soudem (a devátým senátem) konstatuje, že v řízení o úroku z neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu již nebylo namístě provádět věcný přezkum platebních výměrů jako podkladových aktů (*mutatis mutandis* bod 27 rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Afs 314/2021-29). Obdobně se zásada presumpce správnosti správních aktů propisuje do exekučního daňového řízení (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2016, č. j. 2 Afs 276/2016-28, nebo ze dne 17. 2. 2021, č. j. 6 Afs 214/2020-54).

[26] V této souvislosti není přiléhavá ani argumentace stěžovatelky, že finanční orgány a krajský soud měly samy posoudit, zda byly vymožené prostředky použity na způsobilou pohledávku. Ve své podstatě se tím stěžovatelka „oklikou“ dostává opětovně k požadavku, aby finanční orgány v řízení o úroku z neoprávněného vymáhání (a následně i správní

soudy) přezkoumaly zákonnost platebních výměrů, na jejichž podkladě vznikl nedoplatek. To však, z výše uvedených důvodů, není možné.

[27] Stejně tak krajskému soudu a finančním orgánům nepříslušelo ani hodnotit, zda byl výrok o stanovení splatnosti v dodatečných platebních výměrech ze 7. 2. 2017 přezkoumatelně odůvodněn, či nikoliv, neboť otázka přezkoumatelnosti dodatečných platebních výměrů je rovněž otázkou jejich zákonnosti, kterou lze posoudit jen v řízení proti samotným dodatečným platebním výměrům.

[28] Desátý senát tak souhlasí též se závěrem devátého senátu, že finanční orgány byly v řízení o námitce proti převedení přeplatku (věc devátého senátu), jakož i v nynějším řízení o úroku z neoprávněného vymáhání vázány stanovením splatnosti daně v dodatečných platebních výměrech na DPH ze 7. 2. 2017. V nich byla splatnost vymezena tak, že „*doměřená daň včetně penále* […] ***je splatná*** *v náhradní lhůtě v souladu s § 168 odst. 4 a § 251 odst. 3 daňového řádu* ***ihned po doručení tohoto platebního výměru*** *na účet správce daně […].*“ Takto stanovená splatnost doměřené daně nevzbuzuje žádné pochybnosti o okamžiku splatnosti dodatečných platebních výměrů.

[29] Devátý senát též přiléhavě dovodil, že v tomto ohledu se nyní projednávaná věc zásadním způsobem liší od věci, kterou NSS řešil ve stěžovatelkou zmiňovaném rozsudku ze dne 9. 5. 2023, čj. 4 Afs 42/2023-41, neboť ve věci řešené čtvrtým senátem byla splatnost dodatečných platebních výměrů nejednoznačně vymezena v návaznosti na „den stanovení daně“ tak, že „*doměřená daň včetně penále* […] ***je splatná*** *v souladu s § 168 odst. 4 a 251 odst. 3 daňového řádu* ***ke dni stanovení daně*** *na účet správce daně.*“ Tento výrok plně vycházel z § 168 odst. 4 daňového řádu, věty první, ve znění účinném do 31. 12. 2020: *Dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení.* Ve věci řešené v rozsudku č. j. 4 Afs 42/2023-41 proto NSS logicky uzavřel, že „*dodatečné platební výměry vůbec nejsou jednoznačné, pokud jde o stanovení splatnosti daně.* […] *Samotné výroky dodatečných platebních výměrů tudíž okamžik splatnosti doměřené daně nespojily jednoznačně s okamžikem jejich doručení žalobkyni* […]. *Formulace obsažená v dodatečných platebních výměrech v zásadě odpovídá textu právní normy (§ 168 odst. 4 daňového řádu), tuto právní normu nijak neinterpretuje*.“ Mimo jiné s ohledem na takto nejednoznačné stanovení splatnosti v dodatečných platebních výměrech proto NSS okamžik stanovení daně dodatečnými platebními výměry určil v souladu se závěry rozsudku ve věci *AB CHEMITRANS* až okamžikem jejich právní moci.

[30] Ani v nyní projednávané věci však takovýto postup není možný s ohledem na konkrétnost a jednoznačnost stanovení splatnosti dodatečných platebních výměrů ze dne 7. 2. 2017 a výše zmíněnou zásadu presumpce správnosti správních aktů. S těmito závěry devátého senátu desátý senát souhlasí a nemá jakýkoli důvod se od nich odchýlit.

[31] Ve shodě s devátým senátem také desátý senát uvádí, že si je vědom rozsudku NSS ze dne 11. 10. 2023, čj. 6 Afs 91/2023-35, který se týkal stejné stěžovatelky jako v nynější věci. Šestý senát zde přezkoumával zákonnost rozhodnutí o zřízení zástavního práva na základě zajišťovacích příkazů, jichž se týká i nyní projednávaná věc, přičemž dodatečné platební výměry ze dne 7. 2. 2017 zde byly podkladovými rozhodnutími pro jeho zřízení, resp. trvání. Šestý senát navzdory výše uvedenému vztáhnul na dodatečné platební výměry ze dne 7. 2. 2017 závěry rozsudku čj. 4 Afs 42/2023-41 a výroky o splatnosti doměřené daně vyložil

v souladu se závěry rozsudku ve věci *AB CHEMITRANS*. Šestý senát konstatoval, že „*výrok dodatečných platebních výměrů okamžik splatnosti doměřené daně nespojil jednoznačně s okamžikem jejich doručení společnosti FAU. Formulace obsažená v dodatečných platebních výměrech odpovídá textu právní normy (§ 168 odst. 4 daňového řádu), tuto právní normu však nijak neinterpretuje.*“ Desátý senát je v tomto směru nucen souhlasit se závěrem devátého senátu, že citovaný skutkový závěr je ve zjevném rozporu s obsahem správního spisu. Jak totiž NSS již uvedl, dodatečné platební výměry ze dne 7. 2. 2017 nespojily okamžik splatnosti doměřené daně až se dnem (pravomocného) stanovení daně jako v rozsudku čj. 4 Afs 42/2023-41, ale naopak již s okamžikem jejich doručení, a to zcela jednoznačně. Formulace těchto výroků tudíž není totožná s textem právní normy obsažené v § 168 odst. 4 daňového řádu a není totožná ani s formulací výroků v dodatečných platebních výměrech, jimiž se NSS zabýval v rozsudku čj. 4 Afs 42/2023-41 (*a contrario* bod 18 rozsudku čj. 6 Afs 91/2023-35).

[32] Desátý senát proto také nesouhlasí se závěrem šestého senátu, že lze výroky o splatnosti v dodatečných platebních výměrech ze dne 7. 2. 2017 výkladem změnit (viz závěry rozsudku ve věci *AB CHEMITRANS)*. S ohledem na jejich jednoznačné znění tak učinit nelze, neboť by to bylo v přímém rozporu s jejich textem. Pokud je jejich splatnost výslovně stanovena ke dni jejich doručení, jen stěží lze interpretací dospět k závěru, že jsou splatné teprve dnem pravomocného stanovení daně. Devátý ani desátý senát proto nemohl věc předložit k rozhodnutí rozšířenému senátu postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s. Jinými slovy v nyní projednávané věci se devátý a desátý senát neshoduje s šestým senátem v hodnocení skutkových okolností (*quaestio facti*), tedy v otázce, zda ke dni 7. 2. 2017 existovala splatná daň, na níž bylo možné započíst přeplatek, nikoliv v otázce právního posouzení věci (*quaestio iuris*). Rozšířený senát uvedl v usnesení ze dne 14. 8. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-72, č. 3820/2019 Sb. NSS, „*rozšířenému senátu nepřísluší posuzovat* […], *zda skutkový stav jednotlivých posuzovaných případů byl skutečně rozdílný nebo ne, případně zda různé senáty pouze nepřeceniły dílčí odlišnosti v souhrnu obdobných případů. Rozšířený senát není další přezkumnou instancí nad ostatními senáty Nejvyššího správního soudu a nepřísluší mu přehodnocovat skutkové závěry případů těmito senáty posuzovaných. Jeho sjednocující role je dána výlučně v otázkách právních.*“ Bylo by nadto bezpochyby absurdní a rozporné se zásadou procesní ekonomie předkládat rozšířenému senátu k rozhodnutí otázku, zda výrok „*doměřená daň včetně penále je splatná ihned po doručení tohoto platebního výměru*“ skutečně znamená, že daň je splatná po doručení platebního výměru, či nikoliv, případně zda je citovaná věta totožná s větou „*doměřená daň včetně penále je splatná ke dni stanovení daně*“.

[33] NSS proto uzavírá, že považuje za správný závěr krajského soudu a finančních orgánů, že stěžovatelka měla ke dni 7. 2. 2017 splatný daňový nedoplatek, na nějž bylo možné převést přeplatek spočívající ve finančních prostředcích vymožených na základě zajišťovacích příkazů, jež byly následně zrušeny Krajským soudem v Ostravě.

[34] Pokud jde o námitku, že úvaha krajského soudu o aplikaci § 242 odst. 2 daňového řádu je nesprávná, stěžovatelka v ní nijak nepolemizuje s relevantními důvody krajského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku, naopak jim ve skutečnosti dává za pravdu. V této námitce v zásadě pouze opakuje argumentaci, že správce daně nebyl oprávněn převést přeplatek na nesplatnou daň, a proto se jednalo o nezákonné započtení. NSS však již výše uvedl, proč je nezbytné považovat převedení přeplatku na úhradu DPH stanovené

dodatečnými platebními výměry ze dne 7. 2. 2017 za zákonné, a proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

[35] Pouze pro úplnost NSS dodává, že úvaha stěžovatelky, že by vůči ní byla vedena exekuce na základě ručitelských výzev, je pouze hypotetická. Exekučním titulem v této věci byly zajišťovací příkazy.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.).

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu